

1002/2007 ΠΠΡ ΠΑΤΡΩΝ

ΠΠρΠατρ 1002/2007

Πρόεδρος: Α. Τσιγκρής

Εισηγητής: Α. Μπόμπολης

Δικηγόροι: Δ. Μανιακής, Γ. Τσίρης

[...] Επειδή από τις διατάξεις των άρθρων 1-2 Ν 2121/1993 "Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" συνάγεται ότι το έργο, ως πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή προσιτή στις αισθήσεις, προστατεύεται από την πνευματική ιδιοκτησία, εφόσον ανταποκρίνεται στις προϋποθέσεις της γενικής ρήτηρας (άρθρο 2 παρ. 1 Ν 2121/ 1993), δηλαδή εφόσον είναι πρωτότυπο. Η "πρωτοτυπία", η έννοια της οποίας δεν προσδιορίζεται γενικά από το νόμο είναι, κατά τη θεωρία της στατιστικής μοναδικότητας που επικρατεί στη νομολογία, η κρίση ότι κάτω από παρόμοιες συνθήκες και με τους ίδιους στόχους, κανένας άλλος δημιουργός, κατά λογική πιθανολόγηση, δεν θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει έργο όμοιο ή ότι παρουσιάζει μια ατομική ιδιομορφία ή ένα ελάχιστο όριο "δημιουργικού ύψους" έτσι ώστε να ξεχωρίζει και να διαφοροποιείται από τα έργα της καθημερινότητας ή από άλλα παρεμφερή γνωστά έργα (ΑΠ 257/1995 ΝοΒ 43,893, ΕφΑθ 8138/2000 ΔΕΕ 2001,60, Καλλινίκου, Τα θεμελιώδη δικαιώματα του Ν 2121/1993 κ.λπ. σελ. 22 επ., Κουμάντου, Πνευματική ιδιοκτησία έκδ. 1995, σελ. 98 επ., Κοτσίρη, Το Δίκαιο Πνευματικής Ιδιοκτησίας σελ. 59-67). Στο άρθρο 2 παρ. 1 του ανωτέρω νόμου απαριθμούνται ενδεικτικώς τα πνευματικά δημιουργήματα τα οποία, εφόσον είναι πρωτότυπα, θεωρούνται έργα και είναι αντικείμενα της πνευματικής ιδιοκτησίας, με πρώτα τα "γραπτά κείμενα", ενώ τα σύνθετα έργα, τα οποία μπορεί να προέρχονται από την ένωση δύο ή περισσότερων έργων είτε διάφορου είδους [συνθέσεις κειμένων γραπτών και ηλεκτρονικών μετά απεικονίσεων], δεν αναφέρονται μεν από το νόμο ως ιδιαίτερη κατηγορία, θα πρέπει όμως να γίνει δεκτό ότι καλύπτονται από την ανωτέρω γενική ρήτρα [με πεδίο προστασίας τόσο για το ενιαίο έργο όσο και για τα (επιμέρους) τμήματα του]. Ως έργα λόγου, προστατευόμενα κατά τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας θεωρούνται και τα προγράμματα Ηλεκτρονικών Υπολογιστών (Η/Υ) και το προπαρασκευαστικό υλικό του σχεδιασμού τους, ενώ οι αρχές στις οποίες και στηρίζεται οιοδήποτε στοιχείο προγράμματος Η/Υ, περιλαμβανομένων και εκείνων στις οποίες βασίζονται τα συστήματα συνδέσεως του δεν προστατεύονται. Ένα, επομένως, πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή θεωρείται πρωτότυπο άρα και εκ των ανωτέρω προστατεύεται, εφόσον είναι προσωπικό πνευματικό δημιούργημα του δημιουργού και με μεγάλη πιθανότητα αναμένεται ότι ο τρίτος δεν ήταν εις θέσιν να δημιουργήσει παράλληλο το αυτό. Ειδικότερα, το πρόγραμμα Η/Υ είναι φορέας των πληροφοριών, η έλλειψη του οποίου καθιστά την συνοδεύουσα αυτό συσκευή λειτουργικά ανενεργή. Στον τομέα των Η/Υ έχει επικρατήσει το ζεύγος εννοιών hardware (ήτοι μηχανικό μέρος) και software (λογισμικό μέρος). Η έννοια του τελευταίου περιλαμβάνει όλα τα είδη προγραμμάτων Η/Υ και τα συνοδευτικά αυτών. Παράλληλα, σύμφωνα με το άρθρο 10 Ν 2121/1993, δημιουργός μπορεί να είναι μόνο φυσικό και όχι νομικό πρόσωπο, ειδικότερα δε, δημιουργός προγράμματος Η/Υ μπορεί να είναι το φυσικό εκείνο πρόσωπο (ή και ομάδα φυσικών προσώπων που δρα ως ενιαίο σύνολο Βάσει εντολών και οδηγιών) που φέρει την ιδιότητα του "προγραμματιστή", ήτοι καθιερώνεται μαχητό τεκμήριο ότι ως δημιουργός του έργου είναι το πρόσωπο εκείνο του οποίου το όνομα εμφανίζεται επί του υλικού φορέα του έργου κατά τον συνήθη τρόπο (που αποτελεί και το εξωτερικό γεγονός πιστοποίησης τεκμηρίου). Σύμφωνα δε, με την παρ. 2 του ανωτέρω άρθρου, τεκμαίρεται ως δικαιούχος (όχι δημιουργός) της πνευματικής ιδιοκτησίας πλην των άλλων και σε προγράμματα Η/Υ, το φυσικό ή και το νομικό πρόσωπο, του οποίου το όνομα ή και η επωνυμία εμφανίζεται με τη σειρά της επί του υλικού φορέα του έργου, κατά τρόπον ο οποίος συνήθως και χρησιμοποιείται για την ένδειξη του δικαιούχου. Με την τελευταία αυτή διάταξη

διευρύνεται κατ' αποτέλεσμα και το τεκμήριο του δημιουργού και σε δικαιούχους νομικά πρόσωπα, τα οποία και κατά το ισχύον σύστημα πνευματικής ιδιοκτησίας δεν είναι δυνατόν να αποτελούν [πρωτογενούς] δημιουργούς με την ανωτέρω έννοια. Το άρθρο 1 του ίδιου νόμου προβλέπει ρητώς ότι η πνευματική ιδιοκτησία περιλαμβάνει δύο δικαιώματα, το ηθικό και το περιουσιακό δικαίωμα. Τα δικαιώματα αυτά χαρακτηρίζονται από το νόμο ως αποκλειστικά και απόλυτα και περιλαμβάνουν τις εξουσίες που απαριθμούνται ενδεικτικώς στα άρθρα 3-4 του νόμου αυτού. Το ηθικό δικαίωμα έχει προσωπικό χαρακτήρα και αποσκοπεί στην προστασία του προσωπικού δεσμού του δημιουργού με το έργο του, στο δε περιεχόμενο του, περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, η εξουσία δημοσιεύσεως και η εξουσία αναγνώρισεως της πατρότητας (άρθρο 4 παρ. 1 στ. α' -β' Ν 2121/1993). Η πρώτη επιτρέπει στο δημιουργό να αποφασίσει αν το έργο του θα δημοσιευθεί καθώς και για το χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο με τον οποίο αυτό θα γίνει προσιτό στο κοινό. Η εξουσία αυτή δεν εξαντλείται με την πρώτη δημοσίευση του έργου. Η δημοσίευση του (ολοκληρωμένου) έργου μπορεί να γίνει μετά από σύμβαση ή με τη συναίνεση του δημιουργού και από τρίτο πρόσωπο (π.χ. εκδότη), χωρίς να θίγονται οι λοιπές εξουσίες του ηθικού δικαιώματος (Καλλινίκου, ό.π., σελ. 15, 17, 50 επ., 89, Κουμάντου ό.π., σελ. 234, 239). Η δεύτερη, αναλύεται σε δύο ειδικότερες εξουσίες: (α) την εξουσία της ουσιαστικής αναγνώρισεως του γεγονότος ότι ο δικαιούχος είναι δημιουργός του έργου και (β) στην εξουσία να απαιτεί τη μνεία του ονόματος του πάνω σε κάθε αντίτυπο του έργου και σε κάθε δημόσια χρήση. Συνέπεια των δύο αυτών εξουσιών είναι ότι απαγορεύεται σε κάθε άλλον να ισχυρίζεται ότι είναι ο δημιουργός ή να προβάλλει το όνομα του πάνω στο έργο ως όνομα του δημιουργού. Η προσβολή των δύο αυτών εξουσιών δεν γίνεται μόνο θετικώς με την ενέργεια των απαγορευμένων πράξεων από κάποιο τρίτο, αλλά μπορεί να γίνει και αρνητικώς με την αμφισβήτηση της ιδιότητας του δημιουργού, χωρίς αντίστοιχη προβολή ισχυρισμού ότι κάποιος τρίτος είναι δημιουργός και χωρίς προβολή του ονόματος του ως δημιουργού (Κουμάντο5, ό.π., σελ. 242). Σε περίπτωση προσβολής των ηθικών εξουσιών που παρέχει το δικαίωμα, ο δικαιούχος μπορεί, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 65 παρ. 1-2 Ν 2121/1993 (και χωρίς επικουρική εφαρμογή των άρθρων 57 και 60 του ΑΚ) να ζητήσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον (παρ. 1), εφόσον δε η προσβολή έγινε υπαιτίως, αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, επικαλούμενος και αποδεικνύοντας στην περίπτωση αυτή: (α) το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, (β) την πράξη προσβολής των ηθικών εξουσιών, (γ) την υπαιτιότητα του δράστη και (δ) την έκταση της ηθικής ζημίας η οποία είναι ανάλογη προς τη βαρύτητα της προσβολής {Μαρίνος, ό.π., σελ. 1453 VII αριθ. 2}. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, μετά το Ν 2121/1993, το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το δικαίωμα της προσωπικότητας, η δε προσβολή του δεν αποτελεί πλέον και προσβολή της προσωπικότητας. Συνεπώς, δεν είναι δυνατή η επικουρική εφαρμογή του άρθρου 57 ΑΚ σε προσβολή ηθικού δικαιώματος, χωρίς να αποκλείεται η παράλληλη άσκηση απαιτήσεων από το άρθρο 57 ΑΚ, όταν συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, δηλαδή στις περιπτώσεις όπου δεν συντρέχει προσβολή του ηθικού δικαιώματος αλλά μόνο της προσωπικότητας (ΕφΑΘ 8138/2000 ό.π.. Καλλινίκου, σελ. 16, 43, Μαρίνος, ό.π., σελ. 1445IV αριθ. 2, Σκούρα, Κυρώσεις για την προσβολή του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας κ.λπ. ΕλλΔνη 35,988, 989 παρ. 45-49, Ο ίοιος, Η προστασία των φωτογραφιών κ.λπ. ΕλλΔνη 37,1235). Εξάλλου, το περιουσιακό δικαίωμα, που έχει οικονομική αξία και είναι δεκτικό εκμεταλλεύσεως, εξασφαλίζει στο δημιουργό τη δυνατότητα να εκμεταλλευθεί το έργο του αποκομίζοντας από αυτό οικονομικά ωφελήματα. Το άρθρο 3 Ν 2121/1993 απαριθμεί ενδεικτικώς τις εξουσίες που απαρτίζουν το περιουσιακό δικαίωμα και αντιστοιχούν στους βασικότερους τρόπους εκμεταλλεύσεως του έργου. Αναγνωρίζει στο δημιουργό, μεταξύ άλλων, τις εξουσίες να επιτρέπει ή να απαγορεύει: (α) την εγγραφή του έργου, δηλαδή την πρώτη υλική ενσωμάτωση του πάνω σε υλικό φορέα που αποτελεί τη βάση για την αναπαραγωγή του σε ένα ή περισσότερα αντίτυπα, με προορισμό συνήθως τη δημόσια χρήση, (β) την αναπαραγωγή του έργου, δηλαδή την παραγωγή νέων υλικών υποστρωμάτων (αντιτύπων) όπου επαναλαμβάνεται η αρχική ενσωμάτωση του έργου και η οποία μπορεί να γίνει με οποιοδήποτε μέσο (μηχανικά, ηλεκτρονικά, με μέσα της εκδοτικής τεχνικής, όπως φωτοτύπηση, φωτοσύνθεση κ.λπ.) και (γ) τη θέση του έργου σε κυκλοφορία, εξουσία που περιλαμβάνει τις πράξεις με τις οποίες το έργο γίνεται προσιτό στο κοινό (κυρίως διάδοση και διανομή) και υλοποιείται, εκτός άλλων, με τη μεταβίβαση (λόγω πωλήσεως ή δωρεάς) της κυριότητας του

υλικού φορέα ενσωματώσεως του έργου (πρωτοτύπου ή αντιτύπων) η οποία όμως (μεταβίβαση της κυριότητας) δεν επιφέρει μεταβίβαση καμίας από τις εξουσίες του περιουσιακού δικαιώματος (άρθρο 17 του Ν 2121/ 1993), εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία με το δημιουργό [Βλ. ΕφαΘ 138/2000, Κουμάντος, ό.π. σελ. 207,208,210, Καλλινίκου, ό.π. σελ. 61, 62, 65 επ.]. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 65 παρ. 2 του, ως άνω, νόμου σε περίπτωση υπαιτίου προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας άλλου, ο προσβολέας υποχρεούται σε αποζημίωση, η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμεταλλεύσεως που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος. Σημειώνεται ότι η προσβολή του απολύτου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας αποτελεί πράξη παράνομη και, εφόσον γίνεται υπαιτίως, συνιστά και αδικοπραξία, επειδή ενέχει αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή το γεγονός της "λογισμικής" επεμβάσεως δημιουργεί και την παράνομη πράξη κατά την ειδική διάταξη του, ως άνω, άρθρου 65. Για το λόγο αυτό ο ενάγων-δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του, αφού η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο, αλλά ο εναγόμενος-προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής (επικαλούμενος λ.χ. τη συναίνεση του δικαιούχου), θα πρέπει να ισχυριστεί κατ' ένσταση και να αποδείξει τα γεγονότα που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής (Μαρίνος, ό.π. σελ. 1447, ΠΠραΘ 3318/1998 ΔΕΕ 1999,403, ΠΠραΘ 9188/1995 ΕλλΔνη 38,161 - contra: ότι ο ενάγων-δικαιούχος υποχρεούται να αποδείξει ότι η προσβολή από τον εναγόμενο έγινε χωρίς την άδεια του, ΠΠραΘ 9456/1995 ΕΕμπΔ 1996,620, Σκούρη, Δικονομικά προβλήματα πνευματικής ιδιοκτησίας κ.λπ. ΕλλΔνη 40,512-513). Τέλος, κατά τη διάταξη της 3ης παραγράφου του ανωτέρω άρθρου "αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεου ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου συγγενικού δικαιώματος προβλεπόμενης στα άρθρα 46 έως 48 και 51 του παρόντος νόμου χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου είτε την καταβολή του κέρδους που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή". Οι ανωτέρω αστικές κυρώσεις έχουν σχετική αυτοτέλεια και μπορούν να λειτουργήσουν χωρίς άμεση προσφυγή στις γενικές διατάξεις του ΑΚ, οι οποίες μόνο συμπληρωματικώς θα τύχουν εφαρμογής, η δε αξίωση του αδικαιολόγητου πλουτισμού επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικώς, για την περίπτωση απορρίψεως της κυρίας βάσεως της αγωγής, ήτοι για την περίπτωση κατά την οποία δεν θ' αποδειχθεί υπαιτιότητα του προσβολέα ο οποίος παρά ταύτα έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου (ΠΠραΘ 3318/1998 ό.π., Μαρίνος, ό.π. σελ. 1447).

[...] απεδείχθη ότι η ενάγουσα αλλοδαπή εταιρία είναι παγκοσμίως γνωστή παραγωγός προγραμμάτων για ηλεκτρονικούς υπολογιστές, τα οποία (προγράμματα λειτουργικών συστημάτων και πακέτα εφαρμογών) αποτελούν πρωτότυπα πνευματικά έργα, προστατευόμενα άμεσα από το νόμο (άρθρο 2 παρ. 3 Ν 2121/1993). Εξάλλου, η εναγόμενη με τις νομότυπα κατατεθείσες έγγραφες προτάσεις της, συνομολόγησε τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την ιστορική βάση της κρινομένης αγωγής, συνομολώντας στην ουσία την προσβολή των πνευματικών της δημιουργημάτων, πλην αυτών της πρόκλησης ηθικής βλάβης στην ενάγουσα, για την αποκατάσταση της οποίας αιτείται αυτή την αναγνώριση υποχρέωσης καταβολής ποσού της τάξεως των 60.000 ευρώ. Η δικαστική αυτή ομολογία αποτελεί πλήρη απόδειξη, δεσμευτική για το Δικαστήριο, εναντίον της ομολογησάσης εναγομένης (άρθρο 352 παρ. 1 ΚΠολΔ), αναφορικά με την παράδοση στην ενάγουσα από την πλευρά της εναγομένης: [1] ενός πλήρους συστήματος εξαρτημάτων Η/Υ, όπως ειδικότερα προσδιορίζονται στην κρινομένη αγωγή στις 4.4.2006, κατόπιν διαπραγματεύσεων μεταξύ των διαδίκων μερών και [2] με δωρεάν εγκατεστημένων στο ανωτέρω σύστημα Η/Υ προγραμμάτων της εταιρίας Microsoft [ήτοι, λειτουργικό πρόγραμμα Microsoft Windows XP Professional-Version 2002 (GR) και πρόγραμμα εφαρμογών γραφείου Microsoft Office XP Professional-Service pack 2003 (GR), προσδιοριζόμενα αμφοτέρωθεν στην ελληνική ΤΟΥΣ έκδοση], τα οποία είναι "πειρατικά", δηλαδή αποτελούν προϊόντα παράνομα αναπαραγωγής των αντιστοίχων προγραμμάτων της ενάγουσας και των οποίων η (προ)εγκατάσταση προτάθηκε στον αγοραστή που δρούσε κατ' εντολή της ενάγουσας από την επιχείρηση της εναγομένης και πράγματι (προ)εγκαταστάθηκαν στο αγορασθέν και παραληφθέν νέο

σύστημα Η/Υ, καθόσον δεν συνοδεύονται από το αποθηκευτικό τους μέσο, ήτοι τα ειδικής εμφάνισης CD`S, ούτε από τα αντίστοιχα εγχειρίδια χρήσης, τις αντίστοιχες για το καθένα άδειες "χρήσης τελικού χρήστη" και τα πιστοποιητικά αυθεντικότητας. Ότι η αγοραία αξία του αγορασθέντος συστήματος Η/Υ είναι της τάξης των χιλίων εκατόν εβδομήντα ευρώ (1.170 ευρώ), συμπεριλαμβανομένου και του αναλογούντος σε αυτό ποσοστού ΦΠΑ, η οποία και ανταποκρίνεται αγοραία στην αξία του ανωτέρω συστήματος, με τα επιμέρους συστατικά και εξαρτήματα αυτού, πλην όμως σε καμία περίπτωση με (προ)εγκαταστημένα και τα εν λόγω δύο (2) προγράμματα, τα οποία εφόσον αποτελούσαν νόμιμα εξαρτήματα, θα προσαύξαναν σημαντικά την τιμή πώλησης του συγκεκριμένου συστήματος Η/Υ και δη κατά εκείνο το ποσό που αντιστοιχεί στη συνολική τους λιανική τιμή μετά του αναλογούντος ΦΠΑ. Κατ' ακολουθίαν, και κατόπιν της κατά τα ανωτέρω ομολογίας της εναγομένης σχετικά με την πώληση από πλευράς της συστήματος Η/Υ με εγκατεστημένα παράνομα αντίγραφα προγραμμάτων της ενάγουσας στις 4.4.2006 από την επιχείρηση εμπορίας Η/Υ (με το διακριτικό τίτλο ".....") που διατηρεί στην Πάτρα, θα πρέπει να γίνει δεκτή κατά τα ανωτέρω η αγωγή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν. Παράλληλα, η ενάγουσα αποτελεί τη μόνη και αποκλειστική δικαιούχο των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας επί των προγραμμάτων Η/Υ της MICROSOFT, αφού τόσο σε κάθε πρόγραμμα (καθεαυτό), όσο και στον υλικό φορέα κάθε προγράμματος (λ.χ. CD-ROM, δισκέττα), αναγράφεται κατά το συνήθη στις συναλλαγές τρόπο η επωνυμία της ενάγουσας. Ως τέτοια, η ενάγουσα διατηρεί το δικαίωμα και την αποκλειστική εξουσία όπως απαγορεύει ή επιτρέπει την αναπαραγωγή των λειτουργικών της προγραμμάτων Η/Υ, είτε με τη μορφή της εγκατάστασης, "φόρτωσης" αυτών των Η/Υ και ακόλουθης εμφάνισης τους σε οθόνη, είτε υπό τη μορφή της αναπαραγωγής τους σε έτερους υλικούς φορείς ψηφιακών δεδομένων, καθώς και την εμπορία και εν γένει διανομή τους. Συγκεκριμένα, τυγχάνει αποκλειστική δικαιούχος των κατωτέρω προγραμμάτων Η/Υ, "πακέτων εφαρμογών" και λοιπών σημάτων: I. Λειτουργικό σύστημα MICROSOFT WINDOWS, όπως ειδικότερα κυκλοφορεί στην αγγλική και (μεταξύ άλλων και στην) ελληνική έκδοση, κατά την εξής ακολουθία: [1] στην αγγλική έκδοση: [I-1-A] MICROSOFT WINDOWS 98, [I-1-B] MICROSOFT WINDOWS 2000 PROFESSIONAL, [I-1-Γ] MICROSOFT WINDOWS XP HOME EDITION [I-1-Δ] MICROSOFT WINDOWS XP PROFESSIONAL [2] στην ελληνική έκδοση: [I-2-A] MICROSOFT WINDOWS 98 (GR), [I-2-B] έκδοση MICROSOFT WINDOWS 2000 PROFESSIONAL (GR), [I-2-Γ] έκδοση MICROSOFT WINDOWS XP HOME EDITION (GR) και [I-2-Δ] έκδοση MICROSOFT WINDOWS XP PROFESSIONAL (GR). II. Πακέτα ("σουίτες") εφαρμογών, τα οποία και αποτελούν προγράμματα Η/Υ, υποβοήθησης του συγκεκριμένου χρήστη λειτουργικών προγραμμάτων (ήτοι προϋπόθεση εφαρμογής των αποτελεί η ήδη εγκατάσταση και εφαρμογή των ανωτέρω λειτουργικών συστημάτων του Η/Υ) και δη των: [1] έκδοση MICROSOFT OFFICE 2000, [η οποία αποτελεί έκδοση του πακέτου προγραμμάτων MICROSOFT OFFICE, η χρησιμότητα του οποίου έγκειται στην υποβοήθηση προς απλοποίηση του τρόπου χρήσης των Η/Υ], όπως αυτή υποδιαιρείται στις κάτωθι δύο εκδόσεις: [II-1-A] MICROSOFT OFFICE STANDARD, κυκλοφορούσα στην αγγλική και ελληνική έκδοση και η οποία απαρτίζεται από τα εξής προγράμματα: [II-1-A-1] MICROSOFT WORD 2000, το οποίο αποτελεί πρόγραμμα επεξεργασίας κειμένου και το οποίο μπορεί να διατίθεται και εκτός του πακέτου MICROSOFT OFFICE 2000, [II-1-A-2] MICROSOFT EXCEL 2000, που αποτελεί φύλλο εργασίας και πρόγραμμα επεξεργασίας αριθμών, χρησάμενο προς σκοπούς επίτευξης ειδικότερης ανάλυσης μέσω λογισμικού, [Π-1-A-3] MICROSOFT POWERPOINT 2000, το οποίο αποτελεί "εργαλείο" δημιουργίας και προβολής παρουσιάσεων [II-1-A-4] MICROSOFT OUTLOOK 2000, που αποτελεί πρόγραμμα διαχείρισης προσωπικών πληροφοριών και ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, [II-1-B]. MICROSOFT OFFICE XP 2002, κυκλοφορούσα στην αγγλική και μεταξύ άλλων γλωσσών και στην ελληνική έκδοση, αποτελεί την επαγγελματική σουίτα εφαρμογών του πακέτου MICROSOFT OFFICE XP 2002, και η οποία απαρτίζεται από τα εξής προγράμματα: [II-1-A-1] MICROSOFT WORD 2002, [II-1-A-2] MICROSOFT EXCEL 2002, [II-1-A-3] MICROSOFT POWERPOINT 2002, και [Π-1-A-4] MICROSOFT OUTLOOK 2002, όπως τα ανωτέρω λειτουργικά προγράμματα MICROSOFT και πακέτα εφαρμογών είναι διαθέσιμα στους εξής δύο τύπους: [α] προϊόντα OEM (ORIGINAL EQUIPMENT MANUFACTURER), που σημαίνει "Αρχικός Κατασκευαστής Εξοπλισμού", τα οποία προορίζονται αποκλειστικά για την προεγκατάσταση ("preloading") σε νέα συστήματα Η/Υ, [β] προϊόντα λιανικής πώλησης ("Retail ή Full Packaged Products"), τα οποία και διατίθενται σε

συσκευασίες του 1 τεμαχίου από εμπορικά καταστήματα που εμπορεύονται λιανικά Η/Υ και συναφή προϊόντα σε τελικούς αγοραστές-χρήστες, η προμήθεια των οποίων γίνεται μέσω των εξουσιοδοτημένων διανομέων. III. Σήματα: [Α] Λεκτικό σήμα φέρον το στοιχείο "MICROSOFT" με αριθμό 80.801/16.9.1985, το οποίο έχει γίνει δεκτό με την απόφαση Δ.Ε.Σ. υπ` αριθμ. 379/1987, που δημοσιεύτηκε στο ΔΕΒΙ 10/87, γενόμενο αμετάκλητα δεκτό στις 17.7.1988 στα βιβλία σημάτων, διακρίνει προϊόντα κλάσεως 9 και 16 και το οποίο διακρίνει προγράμματα Η/Υ προεγγεγραμμένα επί υλικών φορέων (ταινιών, δίσκων, δισκεττών, CD-ROM), καθώς και προγράμματα λειτουργικών συστημάτων και πακέτα εφαρμογών, [Β] Λεκτικό σήμα φέρον το στοιχείο "WINDOWS", με αριθμό 109.842/17.7.1992, το οποίο έγινε δεκτό με την απόφαση 9057/1996 του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, που δημοσιεύτηκε στο ΔΕΒΙ (10/98), γενόμενο αμετάκλητα δεκτό στα Βιβλία σημάτων στις 17.8.1999, διακρίνοντας προϊόντα της κλάσεως 9 και [Γ] Σήμα που αφορά απεικόνιση (συνισταμένη στην παράσταση) "παραθύρου" με κυματοειδή μορφή, με αριθμό 109.843/17.7.1992, που έχει γίνει αμετάκλητα δεκτό και έχει καταχωρηθεί στα βιβλία σημάτων από 17.5.1995, προς διάκριση των προϊόντων της κλάσεως 9 και το οποίο διακρίνει προγράμματα Η/Υ της MICROSOFT, προγράμματα λειτουργικών συστημάτων WINDOWS στις διάφορες εκδόσεις τους, λ.χ. 1998, 2000, XP, όσο και μέσα αποθήκευσης αυτών και των πακέτων εφαρμογών, τις συσκευασίες αυτών και τα συνοδευτικά τους έντυπα (εγχειρίδια, άδειες χρήσης και πιστοποιητικά αυθεντικότητας) και το οποίο (σήμα) πλην της επισύναψης ή αποτύπωσης του επί των υλικών φορέων των προγραμμάτων Η/Υ MICROSOFT WINDOWS, εγγράφεται και εντός του προγράμματος, εμφανιζόμενο στην οθόνη του Η/Υ, όπου το συγκεκριμένο πρόγραμμα είναι "φορτωμένο", όταν η συσκευασία του Η/Υ έχει τεθεί σε λειτουργία. Τα ανωτέρω σήματα διακρίνουν τα προαναφερόμενα προγράμματα Η/Υ και έχουν καταστεί σήματα φήμης στο καταναλωτικό κοινό, ενώ τα προγράμματα, τα οποία είναι τυποποιημένα και έχουν εφαρμογή σε πολλούς κλάδους οικονομικής και τεχνικής δραστηριότητας στην Ελλάδα, διατίθενται προς τις εμπορικές επιχειρήσεις πληροφορικής από εξουσιοδοτημένους διανομείς της ενάγουσας.

Επομένως και κατά τα ανωτέρω, θα πρέπει να υποχρεωθεί η εναγομένη να παύσει και παραλείπει στο μέλλον να προσβάλλει τα πνευματικά δικαιώματα της ενάγουσας επί των ανωτέρω προγραμμάτων Η/Υ και "πακέτων" εφαρμογών με την παράνομη άνευ άδειας αναπαραγωγή, χρήση και ακόλουθη διάθεση αυτών ή παρανόμων αντιγράφων τους σε τρίτους, να παύσει και παραλείπει στο μέλλον να προσβάλει τα πνευματικά δικαιώματα της ενάγουσας επί των ανωτέρω σημάτων διά της αναπαραγωγής, χρήσης, προσφοράς και θέσης σε κυκλοφορία χωρίς την άδεια της ενάγουσας παρανόμων (κλεψίτυπων) αντιγράφων των ως άνω προγραμμάτων Η/Υ, τα οποία και αποτελούν πιστή αντιγραφή (παραποίηση) των ανωτέρω αναφερομένων σημάτων, να απειληθεί σε βάρος της εναγομένης χρηματική ποινή χιλίων ευρώ [1.000 ευρώ] και προσωπική κράτηση ενός (1) μηνός για κάθε μία παράβαση του διατακτικού της παρούσας, ήτοι για κάθε μία ανεύρεση ή διαπίστωση της με ιονδήποτε τρόπο διάθεσης καθενός παρανόμου αντιγράφου οποιουδήποτε εκ των ανωτέρω προγραμμάτων Η/Υ, έργων και "πακέτων εφαρμογών" Η/Υ χωρίς δικαίωμα χρήσης των ανωτέρω σημάτων και τέλος, να κηρυχθεί κατά τις καταψηφιστικές της διατάξεις προσωρινώς εκτελεστή η απόφαση αυτή. Περαιτέρω, [απεδείχθη ότι η] ενάγουσα υπέστη ηθική βλάβη με την προαναφερόμενη υπαίτια και παράνομη συμπεριφορά της εναγομένης, καθόσον επήχθη αυτή μειωτική διαταραχή στην εμπορική της αξιοπιστία, επαγγελματική της φήμη και υπόληψη, λαμβανομένου υπόψιν ότι τα αναπαραχθέντα από την εναγομένη παρανόμως προγράμματα υπό τα σήματα της ενάγουσας χωρίς την άδεια αυτής, προσφέροντο στον καταναλωτή δωρεάν, με συνέπεια τα πνευματικά προϊόντα της ενάγουσας, τα οποία αποτελούν έργο μιας ιδιαίτερα μακράς και επίπονης πνευματικής προσπάθειας και εξελικτικής διαδικασίας με επενδύσεις τεραστίων κονδυλίων σε έρευνα και διαφημιστικές εκστρατείες, να μην αντιμετωπίζονται ως κάτι το νέο και ιδιαίτερο αλλά ως πρόσθετη δωρεάν παροχή συνοδευούσα την αγορά των εμπορευμάτων που κυρίως διαθέτει ο εναγόμενος, και τα οποία εμπορεύματα, χωρίς τα προγράμματα και "πακέτα εφαρμογών" της ενάγουσας, που αποτελούν και το διανοητικό εμπορεύμα ενός Η/Υ (ήτοι που αποτελούν το λεγόμενο "software"), καθίστανται πλήρως και λειτουργικός ανενεργά. Εξάλλου, ο ισχυρισμός της εναγομένης περί "εκβιαστικής" συμπεριφοράς του υποψηφίου αγοραστή δύναμει οδηγιών και κατ` εντολή της ενάγουσας για την αγορά από την επιχείρηση της πρώτης συστήματος Η/Υ υπό τον όρο

της τοποθέτησης παράνομου λογισμικού με σκοπό τη μείωση του κόστους, και αληθής υποτιθέμενος προβάλλεται αλυσιτελώς και ουδόλως αναιρεί την ευθύνη της εναγομένης, καθόσον η τελευταία ως έμπορος προϊόντων προστατευομένων στα πλαίσια της πνευματικής (αλλά και βιομηχανικής) ιδιοκτησίας, γνώριζε εξ επαγγέλματος επαρκώς τους κινδύνους που διέτρεχε και τις αντίστοιχες συνέπειες από την παράνομη τοποθέτηση και εμπορία μη γνησίων προγραμμάτων λογισμικού, είχε δε τη δυνατότητα να αρνηθεί την τοποθέτηση τσιούτου παράνομου λογισμικού, προβαίνοντας σε μεγαλύτερο ποσοστό έκπτωσης ή και σε άλλες παροχές, προκειμένου να καταστήσει οικονομικά ελκυστική την προσφορά της προς το συγκεκριμένο αγοραστή. Αντίθετα, δεν αποδείχθηκε ότι η εναγομένη προέβη και στο παρελθόν σε τσιούτη άνευ άδειας της δικαιούχου κατά τα ανωτέρω αναπαραγωγή και διάθεση λειτουργικών προγραμμάτων και πακέτων εφαρμογής της MICROSOFT (ήττοι, λειτουργικό πρόγραμμα Microsoft Windows XP Professional- Version 2002 (GR) και πρόγραμμα εφαρμογών γραφείου Microsoft Office XP Professional-Service pack 2003 (GR, αμφότερα στην ελληνική τους έκδοση) ή παραπλήσια αυτών κατ` εξακολούθησιν και σε έτερους πελάτες (τελικούς αγοραστές-καταναλωτές) της επιχείρησής της. Επομένως, δικαιούται η ενάγουσα χρηματική ικανοποίηση για τη συντελεσθείσα ηθική της βλάβη, για τον προσδιορισμό της οποίας το Δικαστήριο θα πρέπει να λάβει υπόψιν του τα προσδιοριστικά επιμέρους αυτής στοιχεία, όπως το είδος και τη βαρύτητα της προσβολής, την υπαιτιότητα της εναγομένης και την αναγνώριση αυτής από την τελευταία, τις επιπτώσεις της προσβολής, την οικονομική και κοινωνική των (διαδίκων) μερών, τη διάρκεια άσκησης της επιχειρηματικής δραστηριότητας της εναγομένης, Βάσει των οποίων κρίνει ότι εύλογο ποσό αυτής είναι το ποσόν των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 ευρώ).

Επειδή κατ` ακολουθίαν, θα πρέπει η κρινομένη αγωγή να γίνει δεκτή εν μέρει και ως κατ` ουσίαν βάσιμη και να αναγνωριστεί η υποχρέωση της εναγομένης να καταβάλλει στην ενάγουσα το ποσόν των πέντε χιλιάδων ευρώ (5.000 ευρώ), νομιμότοκα από την επίδοση της αγωγής και μέχρις πλήρους εξόφλησης, ενώ τα δικαστικά έξοδα της ενάγουσας θα πρέπει να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης που ηττήθηκε στη δίκη αυτή, (πλην όμως θα πρέπει να επιβληθούν) μειωμένα, καθόσον η υπό κρίσιν αγωγή έγινε εν μέρει δεκτή (άρθρο 178 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσης. [...]